

La residència

Títol original: *Dalloway* **Direcció:** Yann Gozlan **Guió:** Yann Gozlan, Nicolas Bouvet, Thomas Kruithof (novel·la: Tatiana de Rosnay) **País:** França **Durada:** 111 min **Any:** 2025
Gènere: Thriller **Interpretació:** Cécile de France, Lars Mikkelsen, Anna Mouglalis, Frédéric Pierrot... **Música:** Philippe Rombi **Fotografia:** Manuel Dacosse **Distribuïdora:** VerCine
Estrena a Espanya: 27/02/2026

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en català / Versió original en francès i anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Una novel·lista que pateix un bloqueig creatiu es muda a una prestigiosa residència artística d'avantguarda, on compta amb el suport d'una assistent virtual que l'ajuda a escriure i que, fins i tot, esdevé la seva confident. Però a poc a poc, l'escriptora es va inquietant pel comportament cada vegada més intrusiu de la IA. Una inquietud que es veurà reforçada pels advertiments conspiranoics d'un altre artista resident. (gencat.cat)

CRÍTICA

16/05/2025 - CANES 2025: El thriller sobre intel·ligència artificial de Yann Gozlan pot haver arruïnat el concepte mateix de la residència d'artistes

De veritat creieu que la intel·ligència artificial no substituirà les persones per les seves emocions, creativitat i "sensibilitat"? Penseu-ho una altra vegada, idiotes, sembla dir **Yann Gozlan** en el seu nou thriller, **Dalloway**, que resulta realment divertit malgrat la seva ombrívola premissa. Es tracta d'una proposta de gènere presentada en les projeccions de mitjanit de Canes, però compta amb un pressupost més gran i un disseny d'interiors elegant, així com amb una magnífica interpretació de **Cécile de France**, que aconsegueix salvar-la d'algunes ximpleries ocasionals. Actua com si la seva vida depengués d'això, vestida amb roba discreta però mai realment còmoda. Lluita contra dimonis i veus que podrien estar al seu cap o controlar el seu immaculat apartament. Sovint se subestima el treball dels actors en pel·lícules que s'endinsen en el terreny d'allò que és estrany, però aquesta és una autèntica actuació en solitari.

La protagonista és la Clarissa, una escriptora de literatura juvenil que al seu dia va tenir èxit i que ara està completament bloquejada (com passa sempre a les pel·lícules). En realitat, fa molt de temps que està bloquejada, de manera que decideix inscriure's en una residència de luxe per concentrar-se en un llibre sobre els últims moments de Virginia Woolf. Al principi, no està gaire clar per què, però la seva simpàtica "assistent virtual", Dalloway, acaba dient-l'hi. Igual que Woolf, el fill de la Clarissa també es va suïcidar. I hi ha coses sobre aquells moments finals que ella mai no s'ha atrevit a afrontar.

En part drama sobre el dol, en part sàtira sobre la insistència a desenvolupar intel·ligència artificial, tot i que tots sabem que no acabarà bé, **Dalloway** se sosté gràcies a la seva contenció. La Clarissa amb prou feines surt del seu apartament; després ja no ho pot fer, encara que tampoc té on anar. Les càmeres la segueixen a tot arreu, hi ha alguna cosa estranya a l'aigua i la paranoia va en augment. Com és habitual en aquests casos, els personatges secundaris només existeixen per fer-la dubtar o confirmar les seves sospites, amb l'excepció de **Lars Mikkelsen**, que almenys aconsegueix robar una mica de vi.

A pesar de la seva estètica brillant, i de la seductora veu de la cantant **Mylène Farmer**, que posa veu a Dalloway (com va fer Scarlett Johansson a *Her*), tot és profundament ombrívol. Fins i tot quan sembla que les coses van bé, Gozlan no triga a suggerir que una "llar intel·ligent" és massa intel·ligent per al benestar de qualsevol. Pot encarregar-se de la compra i reproduir melodies d'Arvo Pärt, però cada dia va una mica més lluny. Al principi, és passivo-agressiva quan la Clarissa se salta la seva classe de ioga; després es deixa anar i intenta mortificar-la. En certa manera, és una història sobre una relació tòxica on una part exerceix el control, però no posa el focus en una parella que de mica en mica traspassa límits invisibles, sinó en la tecnologia.

D'altra banda, aquí ningú no és innocent. Els nens, i els artistes, segueixen demanant diners, els filantrops tenen agendes ocultes i els empresaris creguts somien un món sense "artistes i la seva introspecció". La Clarissa vol tornar al cim; busca un nou tipus de respecte com a escriptora. Quan comença a aprofundir en el seu propi infern personal, és realment culpa de la màquina o necessita algú a qui culpar? És difícil saber-ho. Mentrestant, "no comparteixis la teva vida personal amb la IA".

Marta Bałaga - cineuropa.org